

Той блжсна Тома на земята мина през велосипеджт и пак полетя напред като див.

Никой не забележи храброто момче, което, — куцайки и наранено, тржгна полекичка кжм дома си.

Лицето му бе издраскано и посиняло, дрехите му окжсани. Той влечеше след себе си строшения велосипед, който преди няколко недели само беше нов, и причиняваше радост и гордост на Тома!

— Нищо особено не се случи, — рече Том на майка си, като се вжрна у дома. — Аз не можех да допусна да бжде сгазено момичето. Нямаше никой друг да го спаси.

Това бе всичкото, което Том каза на майка си. Но майките знаят много нещо за своите малки момчета и момичета, макар последните да не обичат винаги да разказват за себе си.

Том не получи медал за храброто си дело и вежедневните вестници не се спомена ни дума за него. Но още сжщата вечер баща му отнесе велосипеда на поправка.

Когато майката на Тома мажеше посинелите му рамена и лицето с лекарства, тя го гледаше с просжлзени очи, но през сжлзите на майка си Том сжглеждаше и нейната радостна усмивка, за доброто и юначно дело, що беше извжршил той. И майката го гладеше по косите, целуваше го и го наричаше свой малжк герой.

От английски Г. П.

